

РЕШЕНИЕ

№ 6427

гр. София, 30.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 06.10.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Елица Райковска

**ЧЛЕНОВЕ: Димитрина Петрова
Мария Владимирова**

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **6308** по описа за **2023** година докладвано от съдия Мария Владимирова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно процесуалния кодекс /АПК/, вр. чл. 63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на директора на дирекция "Инспекция по труда" - С., подадена чрез юрк. К., срещу Решение № 2292 от 17.05.2023 г. на Софийски районен съд, НО, 10-ти състав, постановено по НАХД № 10288/2022 г., с което е отменено наказателно постановление /НП/ № 22-006863/08.09.2020 г., издадено от директора на дирекция "Инспекция по труда" - С., с което на А. Л. Д. (в качеството му на технически ръководител - длъжностно лице по смисъла на §1, т.5 от ДР на Кодекса на труда) за нарушение на чл. 89, т. 5 от Наредба № 2/22.03.2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи (Наредбата) е наложена „глоба“ в размер на 1000 лв., на основание чл. 416, ал.5 от КТ, вр. с чл. 413, ал.2 от същия кодекс.

В касационната жалбата се развиват оплаквания за неправилност на обжалваното съдебно решение поради неправилно приложение на закона и съществени процесуални нарушения. Твърди се, че е спазена процедурата по чл.58, ал.2 ЗАНН и НП е връчено на 28.09.2020 г. С оглед на това поддържа, че подадената от Д. жалба до въззивния съд е просрочена. Според касатора нарушението е безспорно доказано и за същото правилно е потърсена административнонаказателна отговорност на ответника. Иска се отмяна на решението на СРС и постановяване на друго по съществуващото на

спора, с което да бъде потвърдено НП.

В съдебно заседание касаторът, чрез юрк. С., поддържа жалбата. Моли същата да бъде уважена, като се отмени съдебния акт и се постанови нов, с който да се потвърди НП. В условията на евентуалност - решението на СРС да бъде отменено и делото да бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на СРС. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът - А. Л. Д. – редовно призван, не се явява и не се представлява. Изразява становище по жалбата, чрез адв. Г., в писмен отговор от 26.06.2023 г. Претендира присъждане на разноски за адвокатски хонорар по реда на чл. 38 от ЗА.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност на касационната жалба.

В настоящото производство не са събрани нови доказателства по реда на чл. 219, ал.1 от АПК.

Административен съд София-град, X. касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 АПК, вр. чл. 63в ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 АПК съдебно решение. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

От фактическа страна СРС е установил следното:

На 10.06.2020 г. е извършена проверка от служители на дирекция „Инспекция по труда“ – С. по спазване на трудовото законодателство в обект на контрол: строителен обект - жилищна сграда с ателиета, гараж и подземни гаражи в УПИ X. - 691, кв.13, м. „Н. 2“, [улица]. В хода на проверката е установено, че управителят на „БТЛ-2004“ ООД е определил А. Л. Д. да изпълнява функциите на орган по безопасност и здраве в дружеството, а с допълнително споразумение № 1/11.03.2019 г. към трудов договор № 58/09.05.2017 г., изпълнява и длъжността „технически ръководител“ на обекта (т.е. е длъжностно лице по смисъла на §1, т.5 от ДР на КТ). При извършения външен оглед на строителния обект инспектиращите лица установили монтирано скеле, ползвано за строително-монтажни дейности от работещите на обекта. Констатирано е, че стъпките на скелето са поставени върху случайни опори, които не са оразмерени за целта и скелето няма горно, долно и средно перило, които да предпазват от падане от височина при работа на съответния етаж. На дружеството (в качеството му на работодател) контролните органи на място издали Акт за спиране на използване на скелето до отстраняване на констатираните нарушения. С оглед установените обстоятелства при извършената проверка на място, както и по документи (на 12.06.2020 г. и на 19.06.2020 г.) е издаден Протокол за извършена проверка с изх. № ПР2015221 от 19.06.2020 г., в който са описани всички констатирани нарушения и са издадени предписания за задължително изпълнение.

Въз основа на установеното, от контролните органи за нарушение на чл. 89, т.5, вр. чл. 61 от Наредба № 2/22.03.2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на СМР /Наредбата/, на 19.06.2020 г., спрямо А. Л. Д. (в качеството му на технически ръководител на обекта - длъжностно лице по смисъла на § 1, т. 5 от ДР на КТ) е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 22-006836.

Въз основа на АУАН и при същата фактическа обстановка като описаната в него е

издадено НП № 22-006836 от 08.09.2020 г. от директора на дирекция „Инспекция по труда“ – С., с което е ангажирана административнонаказателната отговорност на Д. (в качеството му на технически ръководител на обекта - длъжностно лице по смисъла на § 1, т. 5 от ДР на КТ). Деянието в НП е квалифицирано като нарушение на чл. 89, т. 5 от Наредба № 2/22.03.2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на СМР/Наредбата/ и му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1 000 лева, на основание чл. 416, ал. 5, вр. чл. 413, ал. 2 от КТ.

В АУАН и НП за адрес на Д. е записано, както следва: [населено място], [улица], ет.2, ап.4. Въпреки това няколко пъти НП е изпращано за връчване по пощата на адрес [населено място], [улица]-160, ап. 9, а пликът е връщан с отбелязване: адресът е непълен, пратката не е потърсена.

Независимо от последното било прието, че НП е връчено на 28.09.2020 г. при условията на чл. 58, ал.2 от ЗАНН и че е влязло в сила на 06.10.2020 г. на основание чл. 64, б. „б“ от ЗАНН (отразено на НП). В тази връзка НП е изпратено за принудително събиране от НАП.

За да постанови решението си въззивният съд е събрал относими писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е приел, че не е доказано НП да е редовно връчено на Д. преди датата: 02.08.2022 г., а жалбата от 05.08.2022 г. срещу НП - за подадена в срок.

Районният съд е приел, че при издаване на АУАН и НП са допуснати съществени процесуални нарушения на правилата на ЗАНН, които водят до незаконосъобразност на НП и налагат неговата отмяна, а именно: липса на надлежно описание на нарушението и обстоятелства, при които е извършено, поради което не можело да се направи извод за безспорно осъществено административно нарушение, за авторството на същото; не е налице пълно тъждество при правната квалификация на деянието в АУАН и НП – нарушение на чл. 42, т. 4 и т. 5 и чл. 57, ал. 1, т. 5 и т. 6 от ЗАНН.

Решението е правилно.

Неоснователно е възражението за недопустимост на жалбата предявена пред СРС. Наказателното постановление не е влязло в сила на 06.10.2020 г., както е отразено в него, защото не са налице основанията за приложение на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН. В АУАН и НП е посочен като адрес на Д.: [населено място], [улица], ет. 2, ап.4. Въпреки това НП няколко пъти е изпращано за връчване на адрес: [населено място], [улица]-160, ап.9 - неуспешно. Видно от приложеното по делото писмо изх. № 22070153 от 02.08.2022 г. НП е редовно връчено на нарушителя на 02.08.2022 г., поради което жалбата подадената на 05.08.2022 г. се явява подадена в законоустановения срок. Като е достигнал до идентични правни изводи, районният съд правилно е приел обжалването за допустимо и е постановил решение по същество на спора.

Настоящият състав споделя изводите на СРС за допуснато в хода административнонаказателното производство съществено нарушение на процесуалните правила, ограничаващо правото на защита на нарушителя. В случая не е налице прецизно описание на фактическата обстановка, каквото предполага съдържанието на АУАН и НП и не са конкретизирани обстоятелства, относими към обективните и субективни признаци на нарушението. За описание на деянието и в двата акта е посочено: „стъпките на скелето са поставени върху случайни опори, които не са оразмерени за целта и скелето не е обезопасено срещу падане от височина

с горно, средно и долно перило“. Така отразеното, както правилно приема въззивният съд, е непълно и явно преповтаря разпоредбата на чл. 89, т. 5 от Наредбата (Поставяне на стъпките на скелетата и платформите върху случайни опори или върху конструктивни елементи на сградите и съоръженията, когато последните не са оразмерени за целта – не се допуска). В случая липсва описание на опорите както представляват като предмет, материал, от който са направени, размери, височина и широчина на същото. В тази връзка съставеният АУАН не отговаря на императивните изисквания на разпоредбата на чл. 42, т. 4 от ЗАНН, доколкото (посочи се по - горе) описанието на приетото за реализирано от Д. нарушение, респ. обстоятелствата, при които то е извършено, не са формулирани изчерпателно и ясно в достатъчна степен, за да удовлетворят изискванията за пълнота на обвинителната теза и адекватното упражняване на реципрочното ѝ право на защита на лицето, срещу което се насочва административнонаказателната отговорност. Фактическите констатации в АУАН дословно са възпроизведени и в издаденото НП, поради което следва, че не са спазени и изискванията на чл. 57, т. 5 от ЗАНН.

На следващо място правилен е и изводът на СРС за това, че е налице разминаване между цифровото изписване на нарушението и липсата на единство между АУАН и НП, тъй като в АУАН е посочена за нарушена нормата на чл. 89, т. 5 от Наредбата, вр. чл. 61 от КТ, а в НП само чл. 89, т. 5 от Наредбата. Изложеното обосновава категоричния извод за липса на тъждество между цифрово описание на нарушението в АУАН и в НП, което е предпоставка за ограничаване правото на защита на административнонаказаното лице, съответно – за отмяна на НП поради допуснати съществени процесуални нарушения.

По тези съображения решението на СРС се явява валидно, допустимо и правилно, поради което следва да бъде оставено в сила, а жалбата да бъде отхвърлена.

При съответно прилагане на чл.143, ал.1 от АПК, към който препраща чл.63д, ал.1 от ЗАНН, в производствата пред административния съд, страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. В случая е представен договор за правна защита и представителство (л. 9), в който изрично е отразено, че предоставената на ответника по касация правна помощ и защита е безплатна, както и че страните са „близки“ – чл. 38, ал. 1, т. 3 от Закона за адвокатурата. Осъществена е съдебна защита, което е основание за уважаване на своевременно направеното искане за присъждане на разноски (л. 8). С оглед горното в полза на адв. Г. следва да бъде присъдено адвокатско възнаграждение в размер на 400 лева - на основание чл. 38, ал. 2 от ЗА и чл. 18, ал. 4 вр. чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, вр. с чл. 63в ЗАНН

Административен съд - София град, X. касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 2292 от 17.05.2023 г. по НАХД № 10288/2022 г., постановено от Софийски районен съд, НО, 10 състав.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ да заплати на адвокат С. Л. Г., САК с личен № [ЕГН], разноски в размер на 400 (четиристотин) лева, представляващи адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал. 2, вр. ал. 1, т. 3 от Закона за адвокатурата.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.